

въртя около него. Ана щеше да прекрачи прага на царския дом! Калоян щеше да види момата, която той обичаше повече от всичко. Нямаше ли острото око на царя да забележи нещо, нямаше ли да ~~се~~ отгатне с един поглед нежната тайна, която двамата млади криеха тъй ревниво? Нямаше ли Иоан да се издаде с някое непредпазливо движение? Той реши да не отива на вечерята и на девойката щеше да бъде по-леко. Защо да увеличава смущението й.

Вечерта на този необикновен ден, Агнеса, госпожа Бона и дъщеря й дълго и оживено спореха как да се облекат, за да се по нравят на царя. Госпожа Бона смяташе, че ще бъде по-добре да си сложат скъпи болярски труфила, за да не си помисли царя, че са съвсем от убог род. Но Ана упорито отказваше да се нагизди по такъв недостоеен начин, понеже смяташе, че царят ще се присмее на суетата им, докато скромно и подобаващо облекло би ги издигнало в очите му.

С развълнувано сърце и отмаляли ръце, Ана заплете дългите си рижи коси. Бузите й пламтяха като ярки божури, очите й трескаво светяха. Вълни от пламък заливаха стройното й нежно тяло.

Божичко и ти, пресвети Чудотворецо! С каква дързост щеше да застане тя пред страшния цар, как щеше да го погледне, как щеше глас да се откъсне от гърлото й? И там щеше да бъде княз Иоан! И тя трябваше да му се поклони пред очите на всички. Ана усещаше как коленете й се отсичат. Сърцето й чукаше безумно и тревожно. И с тръгнещи пръсти тя ~~реде~~ ^{реде} тежките си плетеници. А когато облече бледожълтата си руба с везани ръкави, надяна въз нея тънморавата туника, уви около талията си колан с позлатени пъхти и се огледа, душата й замря. Не беше ли лудост да се яви така пред царя, нямаше ли той от непредпазливост да отстрани хубавата, ~~не~~ ^{але)} ~~не~~ ^(висок и догит) от ~~благороден~~ род девица, далеч от Търново? Сърцето й шатежа като зрял плод. А една тънка мамеца надежда едва чуто се обаждаше. Може би Калоян щеше да се трогне от крехката й